Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ: въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 138. Пятниця 21 Червня (3 Липня) 1891. Рôкъ I.

Вôдновленый союзъ.

День 28 червня, минувша недѣля, ставъ ся историчнымъ. Того дня зовсѣмъ тыхцемъ, такъ, що майже нѣхто о тôмъ не знавъ, хочь вôдъ давна вже о тôмъ говорено, вôдновлено тридержавный союзъ, котрый доси щасливо удержувавъ миръ въ Европѣ. Якъ бы не то, що въ италіяньскôмъ парляментѣ мала ставити ся интерпеляція въ справѣ тридержавного союза, бувъ бы навѣть нѣхто и недогадувавъ ся, що щось въ сѣмъ напрямѣ дѣе ся. Але ажь заявлене италіяньского президента міністрôвъ Рудінього, дане въ сенатѣ въ понедѣлокъ, розъяснило цѣлу справу а слова нѣмецкого цѣсаря, высказанй дивнымъ дивомъ того самого дня и майже въ ту саму пору придали имъ потвѣрджаючу печать. Якъ вже звѣстно, сказавъ цѣсарь Вільгельмъ президентови мореплавного товариства (Paketfahrtgesellschaft) п. Вольдемарови Ніссенъ на корабли „Кобра“, що вôнъ дуже радъ зъ того, що въ недѣлю вечеромъ вôдновлено тридержавный союзъ на дальшихъ шѣсть лѣтъ.

Такъ отже стоить тридержавный союзъ знову въ своѣй повнôй силѣ на дальшй роки и можна знову мати надѣю, що миръ въ Европѣ не такъ скоро и легко буде нарушеный, тымъ бôльше, що всѣ ознаки промавляють за тымъ, що поза союзными державами стоять ще и другй, котрй, хочь явно до сего союза не належать, то певно ему сприяють и будуть готовй въ данôй хвили станути по его сторонѣ. Хто зъ сего вôдновленя не конче радъ, то певно Россія и Франція; обѣ тй державы були бы певно зъ далеко бôльшою радостію приняли вѣсть, що згаданый союзъ розбивъ ся, але теперь, коли такъ не стало ся, не позôстае имъ нѣчого, якъ лишь дальше держатись тои самои політики, що доси, та показувати и дальше свѣтови, яка то велика межи ними пануе дружба. Европа може бути рада зъ того. Нехай Россія и Франція люблять ся и дальше, ще бôльше якъ доси, то нѣкому нѣчого не завадить, лишь най незаколочують мира а все буде добре.

При вôдновленю тридержаввого союза одно лишь впадае въ очи. Маркезеді Рудіні вôдповѣдаючи сенаторови Таверні на его интерпеляцію сказавъ, що тридержавный союзъ есть найкрѣпшою запорукою мира, але при тôмъ и выразно заявивъ, що правительство постаралось о то, щобы новый союзъ далеко ще передъ концемъ старого ставъ ся довершенымъ фактомъ. Теперѣшный союзъ кôнчить ся ажь за рôкъ а ото его вôдновлено вже теперь. Що сталось причиною того прискореня? Чи бувъ въ тôмъ интересъ лишь самои Италіи чи и другихъ союзныхъ державъ а може ще и декотрыхъ иншихъ, стоячихъ доси зъ боку. На сй пытаня зможе хиба лишь будучнôсть вôдповѣсти, на теперь мусять они позôстати загадочнй. Самъ фактъ вôдновленя союза не тратить на тôмъ нѣчого, коли може ще и не зыскуе на вазѣ.

Для исторіи тридержавного союза буде не вôдъ рѣчи пригадати тутъ деякй историчнй даты. Въ 1883 р. прилучилась до союза Италія; коли въ сѣчню того року побачила она, що еи интересы на Середземнôмъ мори суть загроженй, заключила она союзъ зъ кождою зъ двохъ другихъ державъ окремо. Дня 13 марта 1883 р. потвердивъ міністеръ Манчіні въ парляментѣ, що межи Италіею зъ однои стороны а Нѣмеччиною и Австріею зъ другои есть повна згода, котра не грозить нѣкому, не есть противъ нѣкого вымѣрена а мае лишь на цѣли недопустити до якоись зачѣпки изъ внѣ. Манчіні сказавъ тогды дословно такъ; „Колибъ такій злощасный день колись наставъ, то италіяньскій народъ бувъ бы въ положеню выробити собѣ певный судъ о успѣшнôй охоронѣ яку дають намъ нашй тѣснй и крѣпкй звязи зъ обома державами середнои Европы. Дня 11 цвѣтня тогожь року повторивъ Манчіні то само въ сенатѣ. Тогды заключено союзъ якъ звѣстно лишь на пять лѣтъ. Але вже 13 марта 1887 р. вôдновлено его и цѣсарь Вільгельмъ надѣливъ тогды въ день своихъ уродинъ міністра ґр. Робілянта ордеромъ чорного орла. Въ кôлька мѣсяцѣвъ познѣйше, дня 1 жовтня 1887 р. бувъ міністеръ Кріспі, якъ коротко передъ тымъ и ґр. Кальнокій у кн. Бісмарка въ Фрідріхсруге та розговорювавъ тамъ и умавлявъ ся въ справѣ вôдносинъ союзныхъ державъ до себе. Познѣйше, въ маю 1888 р. вôдповѣвъ Кріспі въ подôбнôмъ дусѣ, якъ свого часу Манчіні, на интерпеляцію пос. Бовіого, що союзъ зъ Нѣмеччиною и Италіею мае лишь на цѣли удержане европейского мира, що вôнъ дотыкае лишь интересôвъ Италіи на суши а лишь спôльне поступоване Италіи зъ Анґліею вôдповѣдае еи интересамъ на мори. Той союзъ мусить забезпечити становище Италіи вôдъ непредвидженыхъ подѣй. На зачѣпну політику супротивъ Франціи Италія нѣколи не згодить ся. Середземне море не станесь италіяньскимъ але и не буде французскимъ. Вôдновленый въ 1887 р. договôръ есть ще и нинѣ правосильный, але змѣна верховодячихъ мужѣвъ державныхъ въ обохъ сусѣдныхъ державахъ вымагала видко того, щобы они въ сѣй справѣ порозумѣли ся зъ собою и въ тôмъ маемо одну — але кажемо, лишь одну причину — для чого союзъ вже на рôкъ напередъ вôдновлено. Переговоры розпочались мабуть ще въ падолистѣ 1890 р., коли то нѣмецкій канцлеръ Капріві зъѣхавъ ся зъ Кріспімъ въ Мілянi а вôд-

УЛЯНА.

Польска повѣсть.

Й. И. Крашевского.

(Дальше).

Уляна оставала разъ въ разъ при нѣмъ, въ дворѣ, въ своѣй таки селяньскôй одежи. Дѣти, хата, не обходили еи вже зовсѣмъ и що дня менче журила ся ними. Тадѣй встыдавъ ся, а вôдôпхнути еи не мôгъ, не знавъ якъ, не важивъ ся. Давъ ѣй стати майже самовôльною панею дому, товаришкою всѣхъ годинъ житя, часто влѣзливою, а завсѣгды посмѣховищемъ людей. Еи не обходивъ нѣ смѣхъ, нѣ погорда окруженя, она не зважала на то, або вôдплачувала гордостію. Чула ся панею, хочь зъ панованя того бажала користати тôлько для себе, для своеи пристрасти.

Такъ сплывавъ часъ. Тадѣй вертавъ до здоровля, але не вернувъ до давнои веселости, до свободы. — Надъ его блѣдымъ чоломъ повисла разъ на все чорна хмара — ласканя Уляны не въ силѣ були вже еи розôгнати. А она еще не поймала его ослабаючои любови; бо сама ненасытна, горѣла нею. — Вôнъ слабый, думала, подужае то повеселѣе. О! мы будемо щасливй!

XIV.

Въ Тадея були свояки, знакомй и приятелѣ. Вôдколи запорпавъ ся на селѣ, вôдчахнувъ ся и вôдъ нихъ. Нѣхто не бувавъ въ него и вôнъ у нѣкого. Двôръ порôсъ буряномъ и травою, самъ господарь забувъ про свѣтъ, въ котрôмъ передже живъ. Зъ чепурного, веселого молодика зробивъ ся сумнымъ пустинникомъ, схлоповатѣвъ для однои Уляны, зaржавѣвъ.

Зъ разу не жалувавъ навѣть того житя, що покинувъ, бо попаривъ ся нимъ; въ замѣну за то принявъ нову любовь, нове, теперь вже тяжке мовъ кайданы житє. Соромъ и грыжа совѣсти робили то житє зъ дня на день прикрѣйшимъ; а щобы зъ него вырвати ся, на те бракло ему волѣ. Вôнъ любивъ еще, хочь его насычена и журбами затемнена любовь тревала далѣ пôддержувана лишь обачѣнемъ, попыхана налогомъ.

Однакъ вôнъ бачивъ неразъ вже передъ собою важку и сумну будучнôсть, вже утѣкавъ часто вôдъ Уляны и блукавъ самъ одинъ зъ своими думками по берегахъ озера.

Въ ночи нагадуе бувало давне свое житє, згадуе приятелѣвъ, невѣрну любку и встае зъ бючимъ серцемъ изъ постелѣ и зôтхае; але заразъ же й каже самъ до себе:

— И щожь тамъ лѣпшого, що красшого на тôмъ свѣтѣ, якій я для неи покинувъ? хиба що бôльше блеску, бôльше брехнѣ; котра зъ тамтыхъ жѣнокъ потрафилабъ мене такъ любити; — тй, що люблять лише себе, собѣ и для себе?

А прецѣнь що дня частѣйше думавъ о тôмъ давнôмъ житю и що разъ глубше запускавъ ся у тй старй вспомины; чувъ ся упôдленымъ и пониженымъ у власныхъ очохъ, а що найґôрше грубо провиненымъ. Провину ту бачивъ такъ ясно, такъ близько, еи слѣды були ще незатертй! Для неи самои вже радъ бувъ вырвати ся зъ села, вôдъ Уляны. — Але, якъ многимъ людьомъ палкого чутя, ему бракло волѣ, борыкавъ ся въ колесѣ, по за котре не потрафивъ выйти, тратячи богато силъ на те безуспѣшне, судорожне борыкане.

Розпаленый нôчными мрѣями, що давными спомннами розбурхали ему серце, вставъ одного лѣтного поранка раньше якъ звычайно, и втѣкъ вôдъ Уляны, що витала его усмѣхомъ, поглядомъ, що благала въ него ласкавого слова, а хочь бы лишь усмѣху и погляду одного. — Велѣвъ збирати псôвъ до польованя, на котрôмъ не бувъ вже давно; потрѣбувавъ втѣчи зъ дому, побути на самотѣ, подумати при шумѣ лѣсôвъ.

Выйшовъ; — краплиста роса вкрывала

такъ бувъ въ гостинѣ у короля Гумберта на замку въ Монцы а заразъ по тôмъ, коли Кріспі подавъ ся до дімісіи, розпочались переговоры межи италіяньскимъ міністромъ дѣлъ внутрѣшныхъ, маркізомъ Рудінімъ и гр. Кальнокимъ та нѣмецкимъ канцлеромъ Капрівімъ. Тѣ переговоры закôнчились и въ недѣлю на ихъ пôдставѣ вôдновлено тридержавный союзъ.

Рада державна.

Въ доповненю до вчерашного засѣданя Рады державнои, подаемо, що міністеръ дръ Гавчъ, обговорюючи справы шкôлъ галицкихъ, згадавъ такожь о выпадкахъ краковскихъ, и высказавъ свôй жаль, що мѣжь молодѣжею академічною ширить ся аґітація зъ внѣ и небезпечно запалюе умы, ослаблюючи тымъ карность. Засуды сенатôвъ були оправданѣ. Роблено заходы, щобы аґітацію розширити и на школы середнѣ. Оденъ ученикъ мусѣвъ навѣть бути караный за зневагу релігіи. Безвзглядною и конечною рѣчею есть, щобы зводителѣвъ молодежи потягати дуже поважно и енерґічно до вôдвѣчальности. Узнаючи численнѣ жертвы Галичины для шкôльництва народного, прирѣкъ міністеръ якъ найчиннѣйше увзгляднене предложеныхъ желанъ. Міністерство заведе по всѣхъ громадахъ австрійскихъ обовязкову науку ґімнастики. Міністеръ признавъ такожь оправданѣ жалѣ о лихôмъ положеню суплентôвъ; колибъ се вôдъ него залежало, не було бы зовсѣмъ суплентôвъ. Вказуючи на те, що до теперь въ тôмъ напрямѣ зроблено, заявивъ міністеръ, що о скôлько буде можна, буде старатись черезъ творене паралельныхъ клясъ о установлене якъ найбôльше системізованыхъ силъ учительскихъ. Вкôнци робивъ міністеръ увагу, що въ Австріи даесь теперь чути сильне змагане до змѣны шкôльного устрою; однакъ не годить ся робити експериментôвъ на коштъ будучихъ поколѣнь; вôнъ однакожь годить ся на поглядъ, що добробытъ народу залежить вôдъ его загального образованя.

До бесѣды пос. Барвѣньского мусимо тутъ ще додати, що вôнъ домагавъ ся именемъ руского клюбу, активованя рускихъ катедръ правничихъ на львôвскôмъ университетѣ, заповѣдженыхъ цѣсарскимъ розпоряджениемъ зъ 1862 р., — заложеня катедры рускои исторіи, однои рускои ґімназіи и рускои семинаріи учительскои, — руского урядника высшого въ міністерствѣ просвѣты — и рускихъ шкôлъ на Буковинѣ.

(На вечѣрнôмъ засѣданю зъ дня 30 червня) промавлявъ яко ґенеральный бесѣдникъ противъ буджету пос. Масаржікъ и представивъ хибы шкôлъ, мѣжь иншими односторонне образоване и мало науки практичнои; такожь вказавъ, що потрѣбно реформъ, треба постарати ся о вôдповѣднѣ льокалѣ шкôльнѣ, усунути переповненя черезъ творене клясъ паралельныхъ, вкôнци увôльнити низшѣ ґімназіи вôдъ вôдстрашаючихъ студій ґраматичныхъ, а за то завести бôльше науки гуманістичнои. Бесѣдникъ жалувавъ ся, що міністерство замало дбае про духовый розвôй ческого народу и трактуе науку ческого языка лише поверховно; за те на науку нѣмецкого языка наглядае арґусовымъ окомъ. Бесѣдникъ старае ся цифрами выказати конечну потребу заложеня другого ческого университету, пригадуючи, що Морава мала колись свôй власный университетъ.

Пос. Екснеръ, ґенеральный бесѣдникъ за буджетомъ просвѣты, выразивъ надѣю, що проґрамъ Троновои Рѣчи зробить вплывъ и на міністерство просвѣты; пôдносить важность выслѣдôвъ досвѣдныхъ, въ котрôмъ то взглядѣ Австрія стоить позадъ Прусôвъ и иншихъ державъ, жадае вкôнци політичного образованя народу, позаякъ, пôсля его поглядôвъ, правительство мае обовязокъ працювати въ тôмъ напрямѣ.

Справоздавець Пініньскій збивавъ замѣтки Ліґера що до технольоґічного музея, бо удержавнене не есть въ интересѣ музея. Референтъ желавъ загального збôльшеня выдаткôвъ на цѣли просвѣты и штуки; заявивъ, що католицкôй церквѣ належить ся запевнити вплывъ на школы народнѣ, а мѣру того вплыву треба означити въ дорозѣ законодавства краевого. Поляки проте не могутъ згодити ся на змѣну державного закона шкôльного, до чого впрочôмъ теперѣшна хвиля зовсѣмъ не вôдповѣдна. Пôдъ взглядомъ вôдносинъ школы до церкви, Поляки годять ся вповнѣ зъ вôдповѣдными, повными такту заявленями Пленера. На тôмъ перервано дебату и голосоване вôдложено задля слабого комплету палаты до слѣдуючого дня.

(34-те засѣдане палаты пословъ зъ дня 1 липня). На вчерашнôмъ засѣданю палаты пословъ вôдповѣвъ насамперѣдъ міністеръ рôльництва на интерпеляцію Руса, що теплячѣ ставы въ Карльсбадѣ не були причиною катастрофы тамже и що намѣстникъ мимо того дôставъ поручене, щобы постаравъ ся о реґуляцію тыхъ ставôвъ. Опôсля вела ся дальша дебата надъ буджетомъ міністерства просвѣты. При титулѣ „вѣроисповѣданя" домагавъ ся пос. Бавмґартнеръ змѣны закона о конкуренціи до фонду релігійного, але въ порозумѣню зъ епископами. — Пос. Мандичевскій поставивъ резолюцію, взываючу правительство, щобы оно вывѣнувало гр. кат. епископство въ Станиславовѣ и побудувало резиденцію для гр. кат. еп. въ Перемышли та щобы пôдвисшило доходы крилошанъ капітульныхъ всѣхъ трохъ гр. кат. епархій въ Галичинѣ. При голосованю принято титулъ „вѣроисповѣданя" а дотычнѣ резолюціи передано комисіи буджетовôй.

При титулѣ „высшѣ школы" домагавъ ся пос. Блажекъ заснованя гіґієнічного института при ческôмъ университетѣ въ Празѣ; — Вільдаверъ промавлявъ за лѣпшимъ дотованемъ университетскихъ бібліотекъ; — Шлезінґеръ домагавъ ся збôльшеня урядникôвъ университетскихъ; Відерсперґъ предкладавъ змѣну теольоґічныхъ студій и вôддѣленя въ тôй цѣли одного курсу вôдъ ґімназіи и заснованя приготовляючого курсу при университетѣ. — Ген. бесѣдникъ (за) Страшевскій дякувавъ міністрови за вôдправу дану пос. Пернерсторферови, бо сей представивъ маріяньскій товариства невѣрно. Поляки люблять католицку вѣру и длятого радо видять, коли релігійность ширить ся середъ молодежи. По семъ ухвалено титулъ „школы высшѣ."

Въ дальшôй дебатѣ домагавъ ся пос. Сляма удержавленя приватнои ґімназіи ческои въ Опавѣ. Міністеръ д-ръ Гавчъ сказавъ, що правительство, о скôлько може, увзгляднюе потребы Чехôвъ; зъ Масаржікомъ вôнъ годить ся въ многихъ точкахъ, особливо що до ґраматикального баласту, але на збôльшене науки фізики и заведене обовязковои науки рисункôвъ вôнъ не може пристати. Чехи ставлять за великѣ жаданя; ческа выстава выказала величезный поступъ шкôльництва ческого за послѣднихъ 12 до 15 лѣтъ. По промовахъ ґенеральныхъ бесѣдникôвъ ухвалено дотычный титулъ и закрыто засѣдане а слѣдуюче назначено на нинѣ.

Комисія зелѣзнична ухвалила по короткôй дебатѣ проектъ закона о удержавненю зелѣзницѣ Архікн. Альбрехта и выбрала ґен. референтомъ пос. Бѣлиньского.

Переглядъ політичный.

Постановою зъ дня 5 червня с. р. санкціонувавъ Є. Вел. Цѣсарь проектъ закона, ухваленый краевымъ соймомъ, о вылученю присѣлка Раты изъ звязи громады Рава и утвореня зъ него окремои громады.

Кн. Ферд. Болгарскій прибувъ оногды зъ Карльсбаду, де бавивъ на курацыи, до Вѣдня, а зъ вôдти выѣхавъ до Ебенталю, де пробувае теперь его мати кн. Клементина и сестра

еще травы, зела й кущѣ; ихъ листе полыскувало ся пôдъ лучами всходячого сонця, що пôднимало ся въ бѣлявыхъ хмарахъ. — Луки сповивавъ уступаючій въ гору туманъ; птички спѣвали, люде ѣхали въ поле — сѣрый ланъ жита филювавъ похиленымъ колосемъ, а цвитуча гречка насичувала запахомъ чисте, легкѣ повѣтре, що ажь любо було вôддыхати.

Тадѣй волѣкъ ся до лѣса, де мали спустити псôвъ на заяцѣвъ. Давно вже не полювавъ, та й не зъ давнѣйшимъ своимъ запаломъ, перенятемъ, вышовъ на ловы. Зъ понуреною головою, зъ заложеными руками, давъ ся вести людьомъ, не знаючи самъ куды и поставити себе на пересмыку. Пересмыкъ сей бувъ на великôмъ шляху. Тадѣй выбравъ собѣ пень, сперъ рушницю, сѣвъ и думавъ. Псы не озивали ся ще, горою шумѣвъ лѣсъ, довкола була тишина, тôлько далеко десь чути було цюпане — мужикъ рубавъ сосну на будôвлю.

Въ тôмъ задзеленькотѣли дзвôнки, затуркотѣвъ повôзъ — хтось ѣхавъ шляхомъ. Тадѣй пôднявъ голову, влѣпивъ очи, а въ нѣмъ, жиючôмъ вôдъ давна на самотѣ, на голосъ дзвôнкôвъ и туркоту колѣсъ, заковтало чогось серце. Сидѣвъ надъ самымъ майже шляхомъ. Невдовзѣ показала ся легка, въ чотири карѣ конѣ запряжена брычка, въ котрôй сидѣвъ молодый ще мущина. Поволи и пôдскакуючи волѣкъ ся повôзъ по корѣнястôй дорозѣ. Подорожный влѣпивъ очи въ стрѣльця, стрѣлець въ подорожного. Минаючи вже Тадея, повернувъ ся до него лицемъ и крикнувъ:

— Говъ!

Тадѣй почервонѣлый, завстыданый, помѣшаный, вставъ зô свого пня.

— Тадѣй!

— То ты Августе?

— Здоровъ бувъ.... пустиннику, здоровъ! я ледви пôзнавъ тебе, такъ ты змѣнивъ ся!

Тадѣй зôтхнувъ и не сказавъ анѣ слова, лишь мовчки стиснувъ Августову руку; а той зъ цѣкавостію, зъ занятемъ, глядѣвъ ему въ очи.

— Ты ту недалеко живешь?

— Дуже близько! ѣдь до мене!

— А якже! дуже радо! Сѣдай зô мною! — або нѣ, чекай — маю я тобѣ перерывати польоване, то лѣпше най конѣ йдуть, а мы посидимо на пересмыку, побалакаемо свобôдно.

— Павле, — гукнувъ до фѣрмана, — махай до двора, ту близько — якъ тамъ твое село зве ся?

— Озеро.

— Махай же тамъ до Озера, выпрягай конѣ, всыпь имъ оброку и скажи, най ладять снѣданокъ.

Тадѣй подякувавъ головою; конѣ рушили, они посѣдали и почали поволи свобôдно розмавляти.

Августъ бувъ шкôльный товаришь Тадея, товаришь зъ университету, давный другъ. Хтожь не знае, що то молодѣ приязни, нерозрывнѣ дружбы, котрыхъ жадна сила зовсѣмъ розôрвати не може, бо ихъ пôддержуе чарôвна згадка молодого вѣку? — Въ пôзнѣйшихъ лѣтахъ вôдносины вяжуть ся и розвязують, постановляемо дружбу и зрываемо еи безъ жалю до молодыхъ, давныхъ приятелѣвъ, хочь бы они и не вартѣ були того найблагороднѣйшого чутя, серце тягне завсѣгды.

Для Тадея Августъ бувъ живою згадкою, бувъ то одинъ зъ найчестнѣйшихъ товаришѣвъ, найлѣпшихъ приятелѣвъ; благородный характеромъ, отвертый, щирый, смѣлый, силою майже втискавъ ся до серця и казавъ себе любити.

Отвертый для приятелѣвъ, служивъ имъ и думавъ про нихъ бôльше, якъ про себе. Нѣколи не жадавъ чужои помочи, завсѣгды готовъ бувъ зъ нею для каждого.—Вôдъ часу послѣдного побуту въ мѣстѣ, що закôнчивъ ся для Тадея такимъ траґічнымъ припадкомъ, не видѣли ся оба зъ Августомъ, котрый, повернувши на село, живъ вôдъ него о двайцять и кôлька миль. Чесный Августъ вывѣдувавъ ся про Тадея, доки стогуба слава, що рознесла такъ швидко кожду дивнѣйшу пригоду, не принесла и ему опису любовныхъ справъ пустынника и всього того, що зъ нихъ потôмъ выйшло. Колибъ то ще просто дочувъ тôлько правду, а кôлькожь брехнѣ, кôлько пересадѣ домѣшало ся туды по дорозѣ?

(Дальше буде.)

архікн. Клотильда. Заразъ слѣдуючого дня повернувъ князь до Карльсбаду.

Нѣмецка пара цѣсарска приѣхала вчера до Амстердаму. Скоро лишь достойни гостѣ появили ся, выйшла имъ королева-реґентка зъ молоденькою королевою на зустрѣчь. Цѣсарь стиснувъ королевой-реґентцѣ руку а королеву поцѣлувавъ въ руку, по чômъ обѣ монархинѣ обняли ся и поцѣлували ся. Народъ витавъ нѣмецкихъ гостей на улицяхъ и передъ палатою грôмкими окликами.

Times обговорючи візиту нѣмецкого цѣсаря каже такъ: Звязь ся обохъ державъ (Нѣмеччины и Анґліи) въ хосенъ мира и цивілізаціи есть такъ само крѣпка, якъ колибъ опиралась на договорахъ, а опираесь она на сполученю найбôльшои державы морскои зъ найбôльшою мілітарною силою свѣта.

Урядова вѣсть зъ Бѣлграду потверджуе донесене, що король Александеръ при кôнци липня выѣде до Петербурга. *Народни Дневник* не знае ще означити дня, коли молодый король Александеръ зôйде ся зъ царемъ Александромъ, але видить въ тôй стрѣчи молодого наслѣдника сербского престола зъ царемъ и хрестнымъ батькомъ, новый доказъ дружныхъ вôдносинъ межи пануючими домами въ Россіи и Сербіи и межи народами обохъ державъ. Дальше додае той дневникъ, що зъ тои подорожи короля до Петербурга, Сербія може лише скористати.

Новинки.

— **Громадѣ Косеницѣ** повѣту перемыского дарувавъ Є. Вел. Цѣсарь на докôнчене будовы школы и будову церкви 100 зр. запомоги.

— **Конкурсы**. Окружна Рада шкôльна въ Жовквѣ оголошуе конкурсъ на посаду учителя при одноклясовôй школѣ въ Винникахъ (Передмѣстє Жовкви) зъ рускимъ языкомъ выкладовымъ. Рôчна платня 500 зр. Речинець на поданя до 5 серпня с. р. — Дрогобицка Рада шк. окружна оголошуе зъ речинцемъ до 30 липня с. р. конкурсъ на двѣ посады учительскѝ при 2 клясовôй школѣ мѣшанôй въ Стебнику, и на одну посаду при школѣ етат. въ Рабчицяхъ.

— **Краєвый Маршалокъ, кн.** Сангушко выѣхавъ зъ Кракова до Тарнова.

— **Вôдъ вчера**, т. є. вôдъ 1 липня допущена наша руска мова до межинародного обороту телеґрафічного на основѣ ухвалы межинароднои конференціи телеґрафічнои въ Парижи 1890 р.

— **Прогулька Львôвского Бояна до Праги.** Выѣздъ „Львôвского Бояна" до Праги назначеный на день 17 н. ст. липня. Всѣ участники поступлять по дорозѣ до Градця королѣвского (Königgrätz) де „Львôвскій Боянъ" дасть концертъ, а наше священьство вôдслужить поминальне богослужене за полягшихъ въ битвѣ пôдъ Садовою передъ 25 роками (3 липня 1866) рускихъ воякôвъ. Зъ Градця королѣвского прогулька до поблизькои цукроварнѣ, до фабрики зелѣзныхъ выробôвъ и пр. Зъ вôдси ѣзда до Праги, де „Боянъ" дасть другій концертъ, а комітетъ прадскій опровадить всѣхъ участникôвъ зъѣзду по выставѣ, покаже памятники, околицѣ Праги о пр. Наше духовенство вôдслужить и тутъ богослужене при участи „Бояна". Зъ Праги поѣдуть участники до Вѣдня на 2—3 дневный побутъ, зъ вôдтамъ пароходомъ по Дунаю до Будапешту, де останутъ ся два днѣ, а зъ вôдси поворотъ до Львова на Лавочне. Прогулька потребуе 12—14 днѣвъ. Подорожь цѣла коштуе для дѣйстныхъ и спомагаючихъ членôвъ „Львôвского Бояна" 20 зр. Комітеты въ Градци королѣвскôмъ, Празѣ и Вѣдни постарали ся о якъ найнизші цѣны мешканя и пр. Женщины найдутъ товариство и опѣку въ членахъ жѣночого хору „Львôвского Бояна". — Зголошуватись до участи въ тôй прогульцѣ можна до 10 н. ст. липня, щобы завчасу замовити осôбни возы, подати комітетамъ число участникôвъ и пр. Участники дôстануть вôдзнаки, котрѝ уповажнять ихъ до всякихъ улекшень въ часѣ тои прогульки. Спомагаючимъ членомъ товариства „Львôвского Бояна" може бути той, хто вложить 50 кр. вписового а 2 зр. рôчнои вкладки. Зголошуватись просимо до головы товариства „Львôвскій Боянъ" — Володимира Шухевича у Львовѣ, ул. Чарнецкого ч. 26.

— **Вѣденьскѝ богословы** завели у себе дуже похвальный звычай. Що мѣсяця роблять помѣжь собою складки на будову руского народного театру, а при кôнци року цѣлу призбирану суму высылають до Львова. Минувшого року зложили 60 зр., а сего року вже також прислали 70 зр., отже въ протягу двохъ лѣтъ поважну, якъ на академикôвъ-богословôвъ вѣденьскои семінаріи, сумку бо 130 зр. Отъ що може добра воля и любовь до народного дѣла.

— **Въ Сокали** на загальныхъ зборахъ філіи общ. им. Качковского дня 23 с. м. ухвалено одноголосно перенести маетокъ філіи на „Народный Дôмъ" въ Сокали, котрого статуты потвердило вже ц. к. Намѣстництво.

— **Рускій „Сокôлъ"** новозавязане товариство охотничои сторожи огневои въ Купчинцяхъ, вôдбуло дня 28 с. м. першѝ свои загальнѝ зборы въ канцеляріи громадского уряду. Основателями сего вельми хосенного товариства суть самѝ селяне. За примѣромъ Купчинець повиннѝ бы пôйти и другѝ громады.

— **Грады тучѣ и хмароломы.** Дня 24 с. м. въ околици Яблонова (коло Коломыѣ) наробивъ градъ школы въ громадахъ: Лючи, Текучи, Акрышорахъ, Ключевѣ и ин. Въ Лючи знищене всьо збôже, а одна брыла леду упала така велика якъ баранъ и хочь по бури була погода та тепло, перележала три дни заки стопила ся. Дня 20 с. м. навѣстивъ градъ въ повѣтѣ перемыскôмъ: Рушильчичѣ, Бабичѣ, Скопôвъ, Тисова, Кречкова и Сливницю дубецкôвску; въ повѣтѣ богородчаньскôмъ громаду Ляхôвцѣ а въ пов. старомѣскôмъ: Плоске, Тешôвъ, Лужокъ горѣшный, Недѣльна и Шушиця рыкова. Лѣквідацію школы заряджено. Дня 28 с. м. навѣстила туча зъ хмароломомъ околицю Белзця пов. равского, чинячи великѝ школы въ поляхъ и городахъ. Улицями и дорогами несла вода возы та худобу, а въ Глиньску залляла фабрику кафлевыхъ печѣвъ Вернера.

— **Засудъ на смерть,** выданый львôвскимъ судомъ карнымъ у Львовѣ, на Марію Кобринову, (що забила Опухляка) и на засуджену въ Тарновѣ Катарину Каню потвердивъ вже касаційный трибуналъ у Вѣдни.

— **Хоче позичити розбôйника**. Якійсь хитрый Нѣмець зъ Прусъ, якъ доносить одна нѣмецка ґазета внѣсъ до турецкого правительства въ Стамбулѣ оферту, щобы правительство „позичило" єму славного зъ послѣдныхъ часôвъ ватажка розбôйникôвъ, Атанаса, на одинъ рôкъ, розумѣе ся, єсли удасть ся турецкимъ властямъ спôймати єго въ свои руки. За те заплатить Нѣмець Портѣ 250.000 франкôвъ, а крôмъ того вложить велику кавцію, що по роцѣ вôддасть властямъ Атанаса живого назадъ. Нѣмець хоче очевидно зробити добрый интересъ, обвозити ватажка розбôйникôвъ по Европѣ и зôбрати добрѝ грошѣ; вôнъ каже, що и Порта добре на тôмъ выйде, бо заробить собѣ 250.000 фр. за одинъ рôкъ; ба и самъ Атанасъ незгôрше выйшовъ бы на тôй пропозиціи, бо побачивъ бы свѣта, ну и проживъ бы одинъ рôкъ довше, бо́жь власти турецкѝ, дôставши єго въ свои руки не сховають єго собѣ живого на памятку, щобы ще годувати та давати єму хату. Одна лише важна перепона въ тôй такъ для всѣхъ сторôнъ користнôй пропозиціи,— що Атанасъ самъ не хоче вôддати ся пôдъ опѣку турецкого правительства, а зновъ турецкѝ жандармы не могуть ся зъ нимъ якось здибати...

Всячина.

— **Лѣхтарникъ членомъ парламенту.** Въ Новôмъ Пліментѣ (Нова Зеляндія), пôдчасъ послѣдныхъ выборôвъ выбрали одного уличного лѣхтарника (що чистить лѣхтарнѣ та лямпы по улицяхъ) на члена парламенту. Усѣ гадали, що новый членъ парламенту, котрый побирае 150 фунт. штерл. анґлійскихъ (больше нѣжь 1500 зр. нашими грôшми) рôчнои платнѣ — яку парламентъ признае кождому членови палаты — покине свое ремесло: засвѣчувати и гасити, та чистити лямпы по улицяхъ. Иншои гадки бувъ самъ депутованый, п. лѣхтарникъ; вôнъ не може розстати ся зъ своимъ ремесломъ и — чистить лямпы дальше. Въ наслѣдохъ того появило ся одного дня въ мѣсцевыхъ ґазетахъ таке донесене: „П. Сміта, члена парламенту, выбрано на уличного лѣхтарника мѣста Пліменту зъ рôчною пенсією 25 ф. анґлійскихъ". Чи се поскуткувало, не знати.

Штука, наука и література.

— **„Правда"** выпускъ VI., за мѣсяць червень, мѣстить: Хапунъ, волиньска казка, В. Короленка; Украина въ цифрахъ; Весѣле въ Ковалѣвцѣ, етноґрафічнѝ записки Миколы Колцуняка; Пятакова сила, опов. П. Голоты; Вѣсти зъ Одесы; „Разверстаніе угодій" М. Микулича; Зъ Рады державнои; Два листы Федьковича; Вôдъ редакціи и оповѣщеня.

Господарство, промыслъ и торговля.

Торгъ збôжемъ.

2 липня	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	9·50 10·30	9·25 10·—	8·90 9.85	9 50 10·50
Жито	7·——7·50	6·50—7·20	6·20—7·05	7·——7·65
Ячмѣнь	7·——7·30	6·— 10·75	5·75—6·50	6·25—7·25
Овесъ	7·— 8·—	7·——7·35	6·40—6·75	7·50—8·—
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9·75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12.—13.50	12·—13.—	12·—13·—	12·2513·60
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	18·—19·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco **Львôвъ** вôдъ 18·— до 19·50 зл.

Овесъ пошукуе ся.

Хмель вôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 2 липня. Приѣхавъ тутъ румуньскій наслѣдникъ престола въ переѣздѣ до Сіґмарінґенъ и перебуде ажь до завтра.

Бѣлградъ 2 липня. Подорожь короля Александра до Россіи, до Ялты, назначена на половину липня. Король поѣде кораблемъ до Ґалацу, а зъ вôдси до Сулины.

Тріестъ 2 липня. Прилучене Тріесту до австро-угорского округа мытового наступило вчера зовсѣмъ спокôйно. Оплата мыта вôдбуваесь безъ всякихъ трудностей.

Бельсъ 2 липня. Є. Вел. Цѣсарь приѣхавъ тутъ вчера вечеромъ. Єго повитали на двôрци Архікн. Францъ Сальваторъ и Архікн. Валерія. Оглянувши ґвардію мѣщаньску на двôрци поѣхавъ Цѣсарь черезъ украшене мѣсто до Ліхтенеґґъ.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

XXX. ЗАМКНЕНЄ РАХУНКÔВЪ

Товариства взаимныхъ убезпеченъ въ Краковѣ

за часъ вôдъ 1 цвѣтня 1890 до 31 марта 1891 р.

(ВÔДДѢЛЪ ГРАДОВЫЙ.)

Приходъ. Фондъ асекураційный градовый за рôкъ 1890. **Розходъ.**

Приходъ	зр.	кр.
Въ роцѣ 1890 выставлено 8.779 важныхъ полицъ, котрыми убезпечено вартôсть . . зр. 23,068.138		
Зôбрано премiи	462.754	27
Вôдсотки вôдъ готовки и векслѣ	10.147	72
Вôдзыскано зъ вôдписаныхъ залеглостей . . .	188	—
Позôсталôсть зъ фонду шкôдъ р. 1889	9	89
Недобôръ за рôкъ 1890	153.354	36
	626.454	24

Розходъ	зр.	кр.
Премiя контрасекураційна	243.282	46
Вынагороджене за шкоды и кошта лiквiдяцiи, менше зворотъ вôдъ Товариствъ контрасекураційныхъ .	339.374	63
Провiзiя аґенційна и кошта адмiнiстрацiи, менше провiзiя контрасекураційна	43.259	56
Рôзниця евалюацiи рублей	537	59
	626.454	24

Станъ активный. Рахунокъ бiлянсу зъ днемъ 31 марта 1891. Станъ пасивный.

Станъ активный	зл.	кр.
Залеглости и аґентôвъ	19.124	75
Почтова Каса Ощадности	18.557	14
Векслѣ вôдъ сторôнъ убезпеченыхъ	19.076	81
Паперы цѣннѝ по курсѣ зъ 31 марта 1891 и купонъ бѣжучій	492.425	97
Недобôръ за рôкъ 1890	153.354	36
	702.539	03

Станъ пасивный		зр.	кр.
Фондъ на шкоды зъ лѣтъ минувшихъ		1.002	47
Фондъ на звороты зъ року 1889		1.101	09
Товариство огневе		112.640	50
Фондъ на скарбовѝ належитости		1.446	25
Фондъ на рôзницю курсу паперôвъ цѣнныхъ . .		7.193	—
Резервовый фондъ градовый.			
Станъ зъ днемъ 1 цвѣтня 1890	зр. 529.616·44		
Прибуло въ роцѣ 1890	„ 49.539·28	579.155	72
		702.539	03

Краковъ, дня 31 марта 1891 р.

Дирекція:

Зено Слонецкій. Максимъ Лемпкковскій. Генрикъ Кешковскій. Вл. Гнѣвошь.

Комісія контролююча:

З. Гноиньскій. Фр. Ясиньскій. Ст. Коморницкій. Иг. Глажевскій. Вл. Краиньскій.

Начальникъ рахунковости: I. Ґайслеръ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.